

Библиотека
ХУМОР И САТИРА

Књига 121

Миодраг – Мија Јакшић

У ОБЛАЦИМА СУ САМО
ГРОМОВИ

Алма

Београд, 2014.

Ови афоризми су писани у периоду од 1971. до краја 1995. Тих година када су настајали нису могли бити објављивани, али свакако остају сведочанство о времену у којем смо живели и у којем се много тога није смело.

Сваком човеку је место рођења мајчино срце. Зачет у њему, из њега сам изашао на свет 10. XI 1925. године. Било је то на пропутовању мојих родитеља из Црне Горе (с Дурмитора) у Србију, у Београд, град у којем сам заувек и остао.

По занимању сам ванпартијац. Другим речима, нико сам и ништа, али и поред тога уживам поштовање своје супруге Вере, ћерке Милене, унука Зоје и Соње и зета Раше. Други ме и не примећују. Свима се склањам с пута.

По националности сам Србин. Читавог живота Срби су ме малтретирали само зато да би показали свету колико је Србин у стању да истрпи. А могао сам све да издржим зато што ми је Исус Христос – брат. Старији.

Милош - Луја Зечељ

Предговор

Афоризам је истина згуснута до засићења: огромно, недогледно искуство о човеку, свету, животу саопштава се у свега неколико речи. У том погледу афоризам се не разликује битно од епитафа, изражајне форме чија се суштина састоји такође у једном кондензовању: само уместо истине о животу и свету уопште саопштава се истина о једној индивидуи која је својом смрћу коначно постала своја судбина.

Миодраг – Мија Јакшић је афористичар модерног кова. У пољу његове перцепције налазе се подједнако и човек, појединац, и човечанство и свет, боље рећи – све њихове непромишљености, настраности, заблуде. „Некада је човек имао само свој проблем, а данас су и сви светски проблеми постали његови“, каже Јакшић у једном од својих афоризама. У ово мало речи афористичар је крајње сажето објаснио свет и време у којем живимо, али је објаснио и природу своје афористичке мисли: човек не може да се посматра независно од света, као што и сам свет не може да се посматра независно од човека, појединца.

Јакшић нема илузије о човеку, што је усталом одувек била одлика афористичара, чак и оних који су желели да имају такве илузије: немилосрдно се разоткрива, шибба и исмејава онда када је то заслужио. Али, његова афористичка дескрипција и анализа човека не завршава се само на томе. Јакшић чини још један корак, управо онај којим он, упркос свим слабостима човековим, читаоцу враћа поверење и у себе и у човека уопште: „Живот треба схватити“, закључује Јакшић, „као непрекидну припрему за вечни живот“. Другим речима, човек није сам у овом апсурдном свету, зато што Бог остаје последња истина света: „Са Богом је тако: и негирање Њега, Његова је афирмација“.

Смрт још није задесила човечанство, оно се још није скаменило у судбину, није прешло у стање које само епитафом може да се изрази. Човечанство још може да се спасе, али једино својим повратком разуму, вери, Богу. Јакшић, афористичар у то и даље верује, упркос томе што не верује у човечанство овакво какво је данас. О тој вери и нади говори његов афоризам: „Људи се никад не могу толико удаљити од Бога да Му се не би могли вратити“.

Јосиф Љубицки

Пре свега...

Ја нисам приређивач, ни рецензент, ја сам његова ћерка. Пре свега, ја сам неко ко за њим већ више од деценије тугује... недостају ми дивни часови јединства, извор с којег сам могла да утолим сваку духовну жеђ, оно око њега непрегледно поље чистоте на којем сам могла да се открилим... сада, када сам му шеснаест година ближа, недостаје ми да с њим узлећем, а моја умешност је сад старија за много болова! Недостаје ми отац који је, пре свега, био човек, дубок и племенит, с душом детета и онда када је његов ум знао већ и превише, а срце доживело све осим оне последње патње, растанка с најближима! И читање његових текстова за мене је увек наше поновно сједињење. Међутим, верујем да ти текстови могу то да буду и онима којима је још потребан људски дух, душевна жетва, којима је потребан други човек за узајамни разговор, разговор који снажи. Све то сам нашла у збирци афоризама свога оца. Њих је много, писао их је двадесет и више година, али бар један њихов део бих волела да поделим са српским народом, који је он, без обзира на све његове мане, толико волео. С њим је он

водио вишедеценијски разговор. Ови афоризми су такорећи стенографски записи наших судбина. И ако се тај човек, тај Србин, прихвати ове књиге, нека и њему она толи духовну жеђ и даје крила, као што је мени све оно што је потицало од њега ... и што у мени остаје после свега.

ПОЛИТИЧКИ, ЕКОЛОШКИ И ОСТАЛИ
АФОРИЗМИ

Приземљење је опште.
У облацима су само гровови.

У оквиру људске врсте има пуно подврста.
Само једну, и то малобројну, чини човек.

Са проналаском точка почело је котрљање света.

Сада је такође преисторија, само комфорнија.

Често се нешто тамо заврши одакле би у ствари
требало да почне.

Средства информисања нису донела добро
људима. Приближила су им сва зла овог света.

Модерна времена показују да за гусарење
више није потребно море.

Данас се праве ајкуле рађају на копну.

Савремена подела људи своди се на
банкарске службенике и штедише.

Човек се бори за ново, а живи од старог.

У потрошачком друштву и човек је роба.

Само права љубав не зна за својину.

Савремени човек неће да се оптерећује,
он хоће да робује.

Пропала ствар! Ствари су нас освојиле.

Свако се труди да постане неко,
а мало њих увиди ту заблуду.

Уместо цивилизације ствари,
изграђујмо културу љубави!

Несрећа је у томе што човек све воли апстрактно,
а само себе стварно.

Како да не, свет је хуман: прво вас исцеди
као лимун,
а онда вам понуди чашу сока.

Све је мање анђеоских душа.
Ускоро ћемо заиста сви бити једнаки.

Зашто учити стране језике?
Човек се све теже споразумева и с најближима.

Није реч о непријатељству, већ о алергији.

Има говорника, нема саговорника.

Патка је патки остала патка,
а човек је човеку постао алатка.

Ако се бијете за друге, пребиће вас ударцима
незахвалности, ако се бијете за себе – добићете
батине јер сте у мањини.

Ахилова пета одавно није на свом месту.
Преместила се у желудац.

Уступци биологији све чешће
иду на рачун хуманизма.

Човек све више налази пријатеља у псу,
међутим и тада држи до педигреа.

Све су раздаљине премошћене. Остаје само
да се премости раздаљина између човека и човека.

У жељи да постане Бог,
човек није стигао да постане човек.

За бекство човек све чешће користи
пету страну света. Повлачи се у себе.

Има све више одличних афоризама
и све мање животне радости.

Савремена цивилизација првенствено производи
умор, остало је нуспродукт.

Данашњи Сизиф не гура камен уз брдо, али му се
на врху брда увек нешто откотрља из руку.

Свет је луда кућа која се стално дограђује.

Зар је заиста потребно толико лажи
да би се живело?

Ноге за ногомет, руке за рукомет, а главе –
за посматрање.

Живот је довољно дуг да се ухвати
бар једно лудило.

Можда је боље бити луд на свој
него на општи начин.

За исте ствари се понекад иде у апс,
а понекад заслужују ловорике.

Омасовила се уметност:
позоришта су се преселила на улице.

Није штос: у свету је штос однео победу.

Наравоученије: нема више басни!
Све се одиграва на јави.

Све је мање сеоских вашара, а све више градских.

Масе су све масовније.

Најопаснији бацил за савремену цивилизацију је
кич-човек.

Свет је девалвирао. Остао је без великих гестова.

По свој прилици више никад неће бити Дон
Кихота, али се то са сигурношћу не може рећи
и за ветрењаче.

Гусле су доживеле највећи пад. Данас оне опевају
фудбалске мегдане.

И чудима се догодило чудо.
Више не трају три дана. Тек неки минут.

Данас више нема шегрта ни међу ђаволима.

Овај век толико претерује да себи приписује
чак и откриће секса.

Мало лево, мало десно и ето пијаног човечанства.

Дан по дан – књига афоризама!

Не само рат, и мир има своје жртве.

Неписмени су се показали способним
да прочитају писмене.

Ово је тај нови свет: мале рибе једну велике рибе!

Богови су умрли, али су зато васкрснули Вањдали.

Човек ће временом стећи сва права, али никад
неће престати да их другима одузима.

Батина је из раја изашла, само што људи
више воле производе пакла.

У свим банкама света депоновани су
Јудини сребрњаци.

Промена именице човек: човек, човека, човеку,
човека, еј лопове, с лоповом, о лопову!

Једино још желудац не може да свари новац.

Свет с новцем је пакао своје врсте,
а без новца – најстрашнији.

Обележја XX века: митови и мита.

По томе како се лако жртвује човек, савремени свет
чине друштва која и даље приносе крвне жртве.

Било како да се организују, људи се увек
организују као вуци и овце.

Попу – поп, бобу – боб, а човеку – дебљи крај.

Откако је једном бачена, коцка је стално на талону.

Многи губе из вида чињеницу да је Давид
победио Голијата – у причи.

Не раскринкавајте човека! Он то сам чини.

Одавно истина више није гола.
Обукло ју је потрошачко друштво.

Лаж на лаж – колаж!

Постоји теза, постоји антитеза,
а најчешће је удаљавање од теме.

Људски организам чини 80% воде, али то није
разлог што већина људи говори разводњено.

Кап по кап раствара стену, фраза по фраза –
смисао.

Небулозе су лозе које уместо грожђа
рађају неурозе.

У свету шверца кријумчаре се и мисли.

За читање бих препоручио ненаписане романе.

Усправите се, не дува увек ветар!

Све је више врућих тема, а све хладније око срца.

Ево једне разлике: анђели и долазе и одлазе,
а ђаволи само долазе.

Адамов пад није ништа у поређењу с падом
савременог човека.

Будибогснама – ето какво је време!

Кад читају новине, све се чешће крсте
и они који не верују у Бога.

Данас је свака воћка закамуфлирана
јабука раздора.

Некад се од два зла бирало мање,
данас од два лудила.

Право стање ствари: одрасли се определили
за дрп, млади за дрпање.

Овај отуђени свет не отуђује од себе само жељу
да што више приграби за себе.

Модерно доба донело је и добра:
не рачунај на побра!

Раније је важило: кога нема без њега се може.
Данас се може и без оног кога има.

Човек је она особа која се прихвата кад је за нас
и она особа која се одбацује кад није за нас.

У свету двоструких стандарда и нула се слично
понаша: час је негативна, час је позитивна.

Непотпун човек: поред многоструког људског „ја“,
тек је дволичан.

Најбоље ћете упознати човека ако од њега
потражите мишљење о трећем човеку.

Пријатељство је одувек мисаона именица,
зато човека не напушта мисао о пријатељству.

Не само човека, и рођаке накнадно упознајемо.

Откриће је и брат варалица!

Нема само „мртвих природа“ у сликарству.
Све их је више и на људским лицима.

Несрећа је што нико не слуша без обзира на то
да ли се говори наизменично или истовремено.

Карактеристика данашњег човека:
на горњем отвору – логореја, на доњем – дијареја.

Људски разговори су све више фискултурне
природе. Пењу се једни другима на главу.

Лајање је монолог. Дијалози су међусобна уједања.

Ако много размишљате, у најбољем случају ћете
догурати до афористичара.

Људи најчешће немају своје мишљење,
а и то туђе углавном није исправно.

Неко мисли на ограду око куће док сече грану
на којој седи.

Многи су страдали на равном путу
иако су их сачекивали на кривини.

Тако је то с људима:
извлаче се из једне неприлике, а упадају у другу.

У животу и трезвен човек често иде
цикцак линијом.

Телевизија доказује да је човеку најважније
да му нешто промиче пред очима.

Немогуће је људима пренети оно што они не желе.

Неком фали једна даска, неко има једну или две
више. Незгода је у томе што размена
не долази у обзир.

Трагедија света је у томе што је младост – лудост,
старост – немоћ, а у међувремену свако мисли
да је најпааметнији.

Да човеку није потребна глава
сведочи и чињеница да се живот одвија
и кад је све постављено наглавачке.

У овом свету и паметном глупост не гине!

Данашње време није за читање прича,
али јесте за причу.

Животопис: родио се као човек,
а умро као заморче.

Људска се права стичу рођењем,
а током живота одузимају.

У куле од карата узидана су често и жива бића.

Доле људи! Живела идеја!

Од свих пројекција најцрња је црно-бела.

Свету нису потребне све јаче радио-станице.
Потребне су све истинољубивије.

У XX веку дошло је до великих промена.
Сада има више Сибира.

Народи се и у миру могу наћи
иза бодљикавих жица.

Да би човек постао друштвено биће
потребно је да се тог друштва не боји.

Марамнице се више не користе за запушавање уста.
Пронађени су бољи начини.

У атомском добу извесно је само да шуме
више никад неће бити ничији ратни савезник.

Можда зато што се округле лакше котрљају,
све је више четвртстих глава.

Моћници не владају људима својим знањима
и способностима, већ чињеницом да у људима
има нечег ропског.

Држава – то је Луј XIV и још понеки!

Сваку лаж испрати омаж.

Чест случај: верује у Бога, а обиграва око богова.
Још чешћи: верује у Бога, а опслужује богове.
Најчешћи: престаје да верује у Бога
и сам постаје бог.

Погрешно се данас каже: У том грму лежи зец!
Он се одавно преселио у људско срце.

Постоје увек две могућности: или да држите
језик за зубима или да га исплазите.

Историја уметности показује да се светлост тешко
пробијала и на сликарским платнима.

Не треба никад сметнути с ума да има
и нових појава које су некад биле старе.

Човек није механизам, иначе би откуцавао сате
уместо што откуцава друге.

Није битно што ће једног дана одумрети држава
кад ће увек бити оних који ће потказивати човека.

Људи се лако удружују, нарочито против човека.

Одомаћила се гадна игра: наместити другом игру.

Свако ко је другом запржавао чорбу
радио је то по сопственом рецепту,
и зато је сваки „Кувар“ непотпуно издање.

Кад нема шта да се узме, узима се мера другом.

Деловање неких људи је слично струји.
Не види се док не дрмне.

Богу – Божје, цару – цареву, а човеково – ближњем.

Возали га, возали и довели до луднице.

Био је бог и батина, а на крају се потврдило
да батина има два краја.

Оставите на миру слободног стрелца.
Његов корак је самоубилачки.

Како да не, рекох, радим: гледам шта се ради!

Не може човек више ником да пљуне у лице.
Сви носе маске.

Некад је био град Содома. Некад је био град
Гомора. Сада је цео свет – Содома и Гомора.

Гангстер, како то звучи – присутно!

Курва, како то звучи – чедно!

Најгоре је човеку који види, јер то од њега
нико не тражи.

Најлепше је било док смо веровали
да Хотентоти живе само у Африци.

У стара добра времена фризираше се само косе.

Сад се жедни превозе преко воде авионима.

Шта ми вреде права кад ми стално пред носом
затварају врата.

Оволико злостављања могло је и уз мањи број
доктора наука.

Једни под слободом подразумевају право
да износе истину, други – да несметано газе
градске травњаке.

Често се деси да кад се човек описмени,
изгуби способност да правилно расуђује.

У животу има толико будала да паметан човек
постаје будала оног часа када ту чињеницу
изгуби из вида.

Какав би од њега био човек да није бик!

Поставља се питање колико би свет напредовао
уз помоћ памети кад се он креће
и поред постојеће глупости.

Као и човек, и човечанство може да полуди.

Траже жива бића на другим планетама, а овде има
безброј људи који као да су с неке друге планете.

Људи се све чешће понашају као мајмуни,
а то већ не би смела да буду само мајмунска посла.

Човек може целог живота да скрива своју
изузетност, али не и беду своје личности.

Цене расту, вредност човека пада!

За науку је човек и даље велика загонетка.
У свакодневном животу, та загонетка је често –
лако препознатљива хуља и очигледна битанга.

Човек, како то звучи – укаљано!

Шта се бојите? Памет неће проћи,
глупост је увек у заседи.

Глупаци нису у праву иако је све
на њиховој страни.

Прогледао и онесвестио се. Опаметио се и умро.

Перспективан је: не зна да мисли!

Пун погодак: није рекао истину!

Типујте на типа! Нећете погрешити.

Парадоксално: офарбан свим бојама, а мрачан.

Куне се у партију, а изнад свега воли партију
покера.

Нема везе ни са чим, али има добре везе.

Одавно је срушено турско царство,
али нису и паше.

Курва курви – партијски друг.

На плану ванпартијства, ја сам првоборац!

Кадија те тужи. Партија ти суди.

Неком наместе игру, а неком већи положај.

И није коме је суђено, него коме је намештено.

Никад није сазрео, зато и није отпао.

Ми о вуку, а медвед на врата.

Гледају му кроз прсте и кад им ставља
новац у руке.

Лијао, лијао, па долијао. И сада има мање обавеза,
а више средстава за живот.

Обрао бостан и купио – мерцедес.

Многима пада с неба иако су окорели атеисти.

Ја теби, ти мени, па је и он час прво,
час друго лице једнине.

Ко умије, њему двије – функције!

У овом веку најуноснија инвестиција је била
одлазак у партизане.

Није имао пас за шта да га уједе,
сад му расни пас чува кућу.

Навикнут на бункер у рату,
у миру се затворио у кулу од слоноваче.

Ко је некад имао медведа за суседа,
томе је тешко да поверује да за суседа има човека.

У ненародном режиму био је револуционар,
у народном – демагог.

Међу партијцима није тражио другове
него пајташе.

Не стајте му на положај! А што се тиче жуљева –
њега одавно ништа не жуљи.

Права имају радници, а још већа нерадници.

Трут до трута – пад стандарда.

Најзад је засукао рукаве... врућина му је!

Неки наши људи кад не могу ништа Богу – краду
богу дане.

Код нас сви раде шта хоће... по договору!

Трла баба лан да јој прође мандат.

До гуше смо у друговима!

Код нас може и овако и онако, а и шире.

Игара нам неће недостајати,
али да нам не запали хлеба?

„Нема проблема“ – највећи је наш проблем.

Све може да буде лук и вода док не затреба.

Сви се кувамо у истом сосу, а неко је ту мирођија.

Ми се не устручавамо... да се залећемо!

Нашој авангардности историја није дорасла.

За сваки случај, после сваког закључка
предлажем минут ћутања.

У почетку је све поједностављивано.
Компликације су дошле касније.

Стићи ћемо и ми једном у светлу будућност,
али тада ће она бити прошлост.

Неће бити промена у наредним сезонама.
И даље ће у моди бити – дуги прсти.

Наш је чова, како да није наш:
смутљивац је и шићарџија.

Поштен човек. Крао је по задатку.

Окилавио се дижући себи стандард
– у име народа.

Бар да је по своје дошао само један ђаво.

А немојте тако! Он јесте олош, али талентован.

Ко чека, дочека... важи и за олош!

Нема само цар своје наследнике.
Има их и Шћепан Мали.

Мангуп, како то звучи променљиво!

У ненародном режиму мангупи су били изван
институција, народни режим је тај пропуст
исправио.

Протекли период нас је научио да се осим
интелигенције и радници и сељаци деле
на поштене и непоштене.

Не само да нам је динар девалвирао,
ни наш Динарац не вреди више пет пара.

Кад се одбије број комуниста, нас и Руса
опет има 300 милиона.

У нашој земљи нема више партија.
Има више табора.

Више нема салонских комуниста.
Сада има комунистичких салона.

Шири се атеизам, множе се земаљски богови!

Ред је да се опет догоди једна
народноослободилачка борба, да и други реше
све своје проблеме до краја живота.

Код нас постоје грађани првог, другог, трећег реда,
али сви скупа чинимо заједницу равноправних
народа и народности.

Кад се фолиранти ухвате за руке, добија се коло
југословенских народа и народности.

У развоју људског друштва социјализам
представља најразноврснији систем:
у њему има и робовласничких, и феудалних,
и капиталистичких,
па и социјалистичких елемената.

Не знам да ли је ова држава социјалистичка
и федеративна, али знам да је експериментална.

Изузев што се љуља из темеља,
овој нашој заједничкој кући ништа не фали.

Убисмо се доказујући да је наша заједница
одржива.

Намучићемо се!... Шта ћемо с толиким мечкама?

У ненародном режиму степениште су прали
плаћени домари. У народном, наше супруге.

Једни праве дугове, други се у њима даве.

Тако би и моја баба знала да води... коло.

Пролетери свих земаља, обуржујите се!

Најреволуционарнији орган је – стомак!

Угојен пролетер и угојен буржуј
подједнако су неосетљиви.

Иако сам против шустера,
ја сам за радничку класу.

Остварили смо неке ствари.
Остаје да остваримо и неке људе.

Ми имамо народне хероје за које народ
никад није чуо.

О, какав је он био револуционар
док је био пролетер!

Највише је напредних преко туђих леђа.

Све је мање коња за вучу, а све више тројанских.

Званично: марксизам. Незванично: многобоштво.

Сваког дана срећем чланове партије,
ретко кад и понеког комунисту.

Много тога је отуђено, али зато су се одомаћила
мајмунска посла.

Нема он времена за мене. Интернационалиста је.

Више нема газда, али сваки слуга свога слугу има.

Послушан, послушнији, најподобнији!

Не само да је подобан, него је и преподобан.

Ако сте атеиста, зашто дозвољавате да вам попују?

Кад се зна шта се ради с благом, није требало човека проглашавати за наше највеће благо.

Од важности су препукли наши полуинтелигенти и тако смо добили – четвртинтелигенте.

Најмање је комуниста, више је левичара, још више левака, а највише левих сметала.

У суштини, ствари стоје овако: јесте партијац,
а није друг, јесте друг, а није комуниста.

Ко признаје пола му се плаћа, а пола подвргава
другарској критици.

Не зна стране језике.
Има услова за рад у дипломатији.

Укините државне јасле и биће опет пуне штале.

За напредовање му је сметало једно место
у биографији. Није рођен на селу.

Примитивци свих земаља, уједините се!

Актуелан оглас: мењам право гласа
за место на кадровској листи.

Како ствари стоје, доћи ћу и ја једном на ред,
али за покоп.

Они иду с функције на функцију из практичних
разлога – да се не би убуђали на једном месту.

Сјахују Курте, узјахују Мурте,
и тако остали нису никад на коњу.

Чудна појава код нашег народа:
што већи издајник, већа пензија.

Не знам ко је, али ја нисам. Ја сам ванпартијац.

Ко није у игри – не постоји!

Одстрел је често вршен и изван ловишта,
и то су многим најдрагоценији трофеји.

Имао је страшан њух па је проживео пасји живот!

Док овце блеје, чобани славе јубилеје.

Живот дамо, глупост не дамо!

Шта ће нам лек за ово или оно кад ми имамо
лек за све!

Имамо и ми лилипутанце, али наши су колосални.

Прва социјалистичка заблуда:
напор да сваки ован постане квалификован.

Ево још једног парадокса времена: воли се цвеће,
а форсира људски коров!

Баш нас брига за аграр док има забрањеног воћа!

Важно је да ми имамо певаче, а лако ћемо прећи
у нарицање.

Нисмо јели буњике.
Определили смо се за лагодан живот.

Ко је био луд да не прави грешке кад су се
у протеклих пола века на њима зарађивале паре!

Наше привредне реформе: из пљачке у пљачку.

Успешно смо неуспешни!

Будући да смо врећа без дна – лова је карика
која нам недостаје.

Раније су просили само појединци,
сад то чине и државе.

Неки сматрају да је и гладовати лакше
у народном него у ненародном режиму.

Инфлација расте!
Нека расте, недостају нам рекорди.

Не липши магарче до привредне реформе!

Пуца нам глава од толиког пуцања у празно!

Највећа енергија се троши
на афирмацију неодрживости.

Није важно што је пропала држава.
Важно је да смо сачували кадрове.

Не тумбај, Југославија!

Откуд сад ово кад смо све време гледали
своја посла?

После мене – отплата дугова!

Трошени су долари, а питање гласи:
куд се ћеде цар Немање благо?

Ако нам је Југославија мајка, онда је она удовица.

Овде није монархија, али је он за нас краљ Милан.

Он је био највећи међу малима.

Био је једини кандидат на листи
и победио је самог себе.

Сматрали су га сунцем, а схватили су своју мрачну
ситуацију тек када их је изненада напустио.

Не може један човек да упропасти народ,
осим ако му то народ не допусти.

Никад се не ради о једној смрти:
кад умре заштитник, умре и штићеник.

Место у историји је обезбедио.
Направио је пачариз у земљи.

Имао је рашта и умрети! Већини је лакнуло.

Земаљски богови не могу ништа да учине за себе
на свом крају.

Социјалистички свеци губе ореоле око глава
смрћу, хришћански их управо тада добијају.

Како да не верујем у реинкарнацију душа
кад се Нерон појављује у сваком веку!

Мало се зна, још мање разуме,
али се на томе ова ствар и држи.

Једино се зна да се више не зна ни ко је ко,
ни шта је шта!

Ведро је. Магловито је у нама.

У ствари, наш основни проблем је претварање
причаоница у радионице.

Пошто се ради о Алајбеговој слами,
може да се малти празна слама колико хоћеш!

Напричали смо се и наслушали
толико о социјализму
да нам његова реализација више и није важна.

Све се могло наслутити кад је престало
братимљење људи, а почело братимљење градова.

Захтева се да се нацији предочи
цена Универзијаде, нико и не спомиње
трошкове Шарлатанијаде!

Превисока је цена наших досадашњих процена,
али, нажалост, ово није и званична оцена!

Није ми толико криво што чиним подножје
пирамиде, само ми је тешко да толико њих стално
носим на својим плећима.

Добро је што је штафета укинута на време,
иначе би се ускоро уместо палица користили
просјачки штапови.

Вода нам је до грла, али говорници рачунају
на наше уши.

Неки су и даље пиони, неки су постали коњи,
али се на срећу ова шах-партија ближи крају.

Ако се сетимо почетка, ми смо у ствари
узлазном линијом дошли до дна.

Јуришали смо на небо, па нас није занимало
тло под ногама.

С обзиром на дилетанте, добро смо прошли.

Створен је живот без достојанства, али с обзиром
на наш однос према тековинама,
и ову морамо чувати.

Живимо захваљујући чињеници да на овим просторима педесетих година није створено ново Панонско море. Сва друга тврђења су нетачна.

Пали смо на ниске гране,
али смо и даље на дрвету.

Већ педесетак година нам се говори
како је пред нама светла будућност.
Јуче сахранисмо још једног вршњака.

Сад знам да сам деценијама узалуд очекивао
да се уведу правила игре.
У питању су, у ствари – игре без граница!

Све нам је ишло од руке док јој је удељивано.

Стари кадрови нису ништа знали,
а млади су учили од њих.

Разлика између мене и народа:
ја се буним већ четири деценије,
народ – једном у четири деценије.

По свему, поред државе – одумреће и народ!

У ћорсокаку се нађоше и они
који су били по страни.

Парадоксално: морално-политички неподобне особе сачуваше неокаљане образе и чисте руке.

После свега, ред је да се неким призна четрдесетпетогодишњи ванпартијски стаж.

Не знам да ли ће све то народ позлатити,
али знам да ће смрт све то поравнати.

Велики пропуст: вицу је одавно требало доделити орден заслуга за народ.

Овај проблем ће решити ванземаљци
кад се повуку ови који као да су пали с Марса.

Како смо могли да напредујемо
кад смо се ослањали на срп и чекић?

Колико компликација, а само се пошло од тога
да је $2 + 2 = 5!$

Направили су бројне глупости, али, руку на срце,
неке од тих глупости представљају
антологијске примере.

Некада се само једна свиња нашла у чем није била,
али захваљујући дијалектичком преображају света,
то је постала масовна појава.

Сви су форсирали просечност,
а изгубила је држава у целини.

Тренутак историје: деца комунизма
у обданишту демократије.

О, како су јединствени споменици наши
мртви капитали!

Колико треба да је дуг људски век
да би човек дочекао да живи у комунизму?

Сви који верују у инкарнацију имају шансе
да у неком будућем животу доживе
остварење комунизма.

Од сваког пута у комунизам важнији је човек.

Како преживети? Најбоље је применити дубоко
замрзавање и пробудити се у наредном веку.

Ако ничему другом, онда је у овој земљи
бар афоризму загарантована будућност.

Шта се чудите: у земљи с 22 милиона заморчића
морало је да се експериментише!

Ако је постојала жеља да се створи рај на земљи,
пакао је требало оставити на небу.

Сад је јасно: све је било јасно од почетка.

Карте на сто – Југославије!

Југославија је живела и умрла по ЈУС-у.

Толико много зла, а ипак ништа!

Смрт идеји, слобода народу!

Шта хоћете? Прекршен је људски договор.

Сада је све видљиво, али својевремено је мало њих
увиђало да се и грађењем може рушити.

Не кажем ја да је време да се о узроцима суди
на основу последица. Само гласно читам
један латински текст.

Не може бити правог људског друштва
док су једни увек у праву, а други никад.

Човек који дозвољава да од њега праве бога,
није ни човек, а камоли бог.

Време је да почну да се користе за огрев
густе шуме наших слабости и тамне горе
наших губитака.

Толико смо тога изградили
да нам је обавезно потребан и један зид плача.

Еволуирали смо: прешли смо из једнопартијског
система у вишекомунистички.

Коло среће се окреће, али сваких педесет година!

Тресла се гора, прерушили се комунисти!

Рукавица је бачена.
Чека се друга ради комплетирања.

Није извесно: јесмо ли се упецали
или су нас упецали?

Дуго је у овој земљи два и два било пет,
а онда је дошло до нужних промена,
па су сада два и два – три.

Нешто мало смо сазнали од скриваног,
а и то нас је већ ошамутило.

Више не забијамо као нојеви главе у песак,
па сад остаје само проблем пустиње.

Ако успемо, биће то нешто
што још никоме није пошло за руком:
да сложи рогове у врећи.

Кажу, све ће бити у реду!
Потребно је само да у то поверујемо.

Чудно: код нас дуго траје 5 до 12!

Ми смо углавном за, а онда за ца или бу,
па шта буде!

Имамо ми оригинале,
али волимо да се служимо копијама.

И то ми је неки оркестар! Све саме трубе.

Сад је све исто само мало другачије,
али је и то већ нешто.

Савремени захтев: нек је и педерска,
само нек је нација!

Догодио нам се народ, још да нам се догоди
и демократија!

Нисмо насели. Сами смо ово хтели.

Сад тек могу да раде шта хоће!
Добили су подршку народа.

Оглувео је од гласа народа,
више нема изгледа да га чује.

Ко чека, дочека... час еквилибристике!

Ипак се креће: сад ће други говорити у моје име,
а не они који су то досад чинили.

Не може се прећи с речи на дела
док и сви остали не добију реч.

Народ је велики... с времена на време!

Код нас је историјски чин био и доношење Устава
1974. и његово мењање 1989.

Ако се овако настави, једног дана ћу по народности
бити Београђанин!

Не знамо Божје путеве, али бар да знамо своје!

Турци и долазе и одлазе, потурице остају.

Народ увек има адуте у рукама,
али је ретко кад на потезу.

Под ембаргом је увек прљав веш историје.
Остали нам се свакодневно потура под нос.

За неке је плурализам мишљења када се за црно
тврди да је бело, а за бело да је црно.

Док год се додељују права,
право јачег остаје на снази.

Сви имају право на стварање,
а неки и на објављивање.

У 18. веку Волтер је написао текст о толеранцији.
Да ли ће најзад стићи до нас?

У борбу, борбом мишљења!

Пред зградом парламента коњи и даље
не дају људима да уђу у скупштину.

Све се више бавимо вишом математиком.
Подижемо нетолеранцију на квадрат,
а мржњу на куб.

Ко у клин, ко у плочу, и оде држава на добош!

Имамо ми стручњаке,
нарочито за враћање уназад.

Државне тајне су највише допринеле
да брука буде јавна.

Има код нас атмосфере, али навијачке.

Вербални деликт се укида. Престаћу да грдим.

Сви славе и величају Вука, а ја пишем ћирилицом.

Ми имамо Уставно право,
али немамо Усправно право.

Да бисмо ствари распетљали,
потребна нам је петља.

На дневном реду су слатки разговори
уз преслану памет.

С људима који лупетају
може да се створи само бука.

Пароле... пароле... пароле!

Ма, не замајавање! Треба нам замајац.

Играмо се, играмо, а још чешће изиграмо
једни друге.

Још све није прокоцкано, и даље се коцкамо.

Циљ нам је и данас јасан, али промашаји нису.

У рашчишћавању ситуације метле су незаменљиве.

Да бисмо кренули напред,
потребно је да пођемо однараг!

Није смешна, драматична је ситуација!
У време кризе позивају се на заслуге.

Перу руке многи који су мислили задњицом.

Већина која сада реагује на прошле догађаје
правила је у то време каријере.

Док се и једна и друга страна боре
за човеково добро,
он је у ствари – између две ватре!

Иконе се увек носе, само су свеци различити.

Криви оптужују невинне, али невинних нема.

Сви именују кривце,
нико и не спомиње пришипетље.

Видећемо ми многима леђа, али образе никад.

Код нас не падају главе, падају круне с глава.

Сад је већ више њих безгрешно зачетих.

На ово сам мислио чекајући Годоа.

Сви се слажемо у једном,
само то једно је Гордијев чвор.

Од сопствених оптуживања нисмо чули
да нас бије лош глас.

У своје време су постојале дворске луде.
Данас су прешле у скупштинске дворане.

Не поричем да је куплерај,
али овог пута су га створиле мушке курве.

Не ваља, множе се афоризми!

Послушник се добро котира и на боље ротира!

Није крив, али је сумњив зато што је невин.

Лако је њему: најео се буњика
па сад може да буде храбар.

Више не ћути. Сад мрмља.

Грешка: раде му о глави,
а он главу никад није имао!

Не треба на њега рачунати!
Он никад не испада из игре.

Приметили су га тек кад је постао
мањи од макова зрна.

Савија кичму и увек је добростојећи!

Испао је грбав, али му је кичма остала цела.

Кад је пао с коња на магарца,
имао је још толико снаге да на коња попне сина.

Повукао је најбољи потез.
Повукао се са јавне сцене.

Својевремено су ћутолози
такође били хорска појава.

Распродаје су бројне, а неке се врше тајно.

Истина је недељива и зато ми делимо
оно што можемо!

Све сами асови у партији... покера!

Није требало забрањивати коцкање у паре.
Данас се друштво не би коцкало у државу.

Није ђаво тако црн, црњи је његов адвокат.

Ко каже да нигде нисмо стигли?
Стигли смо до нових деоба.

Није код нас ратно стање,
али свако делује из своје бусије.

Ако изузмемо мртве душе, бедне људе
и живе лешеве, доста смо солидно друштво.

Како време одмиче,
све је мање домаћих издајника,
а све више домаћих окупатора.

Нисам за то да Краљевић Марко по други пут
дође међу Србе. Зар да опет буде турски вазал?

Чије је то масло да се стално бавимо тим питањем?

Ми и кад створимо пакао,
гледамо да не личи на туђи.

Грађа за портрет: кратак дах, касно паљење,
а остало – иди ми, дођи ми.

Како кад и како за коју прилику:
некад нам је много мало, а некад мало много.

Кад је у питању будућност, у цајтноту смо,
иначе имамо времена за бацање.

Нама не може да гори под ногама,
јер нам се тло одавно измакло.

Дуго нам је падало с неба, па није чудо
што сад проклињемо небеса.

С обзиром на висине у којима лебдимо,
за почетак је довољно да се спустимо на земљу.

Нисмо ми увек били овакви. Били смо и онакви,
а најчешће и овакви и онакви.

Немамо више на кога да се жалимо.
Одавно смо сами себи постали Турци.

Шест векова је стара заблуда да се Косовска битка
завршила 1389. године.

Имамо ми искуство, али негативно.
Имамо ми и наду, али изневерену.

Ако ништа друго, с тим можемо да се сликамо!

Да је само смути па проспи пало у воду,
другу бисмо ми данас песму певали.

У ствари, репертоар нам се састоји од филмова
које смо већ гледали и које никад нећемо гледати.

Раније се мислило да „пуј пике не важи“
употребљавају само деца у својим играма.

Прво се само пљувало на све прошло.
Сада се већ и пљуне па полиже.

Они који су деценијама забадали ексеру
у мртвачки сандук Србије, сада те ексеру извлаче.
Међутим, они неће моћи да васкрсну покојника,
па ће васкрс Србије опет бити
у домену Божјих чуда.

Негодују и они који су свему овоме кумовали.
Уздржавамо се од коментара
због могуће кумове клетве.

После дугогодишњег испирања мозгова
у моди је прање руку.

Први је подигао белу заставу у циљу општег добра
и сад очекује да га славимо!

Савремена оптужба: ми вам не судимо
зато што сте нешто рекли, ми вам судимо
зато што сте ћутали.

Како да се не узбуђујем:
ћутологе су сменили причолози,
а зна се – прича нема краја!

Ми мислимо, ми чак чврсто верујемо
да је прелажење
с речи на речи такође дело.

Кад прође извесно време биће опет...
еј, пусто турско!

Дуга је наша прича!
Још нисмо стигли ни до Кулина бана.

Народ воли да буде уљуљкиван.
Зато се његов глас и чује само с времена на време.

Судећи по појединцима који истрчавају,
народ увек касни.

Кад народ устане, он само исправља своје грешке.

Историја је учитељица живота која стално има
посла с понављачима.

Није: Бити или не бити – питање је сад!
Бити или не бити – питање је увек!

Доста више с подизањем споменика!
Нама недостају стубови срама!

Некада је највише било Петровића и Јовановића,
данас – Никоговића.

Све је мање потребно школа,
а све више људског понашања.

Ма не каснимо ми за светом! Само смо будућности
дали три деценије форе из урођеног
осећања премоћи.

Наравно, све смо искомпликовали
да бисмо били у свом елементу!

Требало би ставити тачку на стављање тачака.

За нас је специфично да славимо
и кад забрљано одбрљамо.

Дали бисмо ми знак за почетак трке
да код нас није све на стакленим ногама.

Снашло нас је: примењивали смо паролу
„снађи се“!

Возање јесте, али да је бар првом класом!

Има страначко искуство. Деценијама је странка
пред шалтером.

Од свих маршева данас се најчешће чује:
„Марш напоље!“

Раније су само бактерије производиле буђ,
данас то чине и бирократије.

Прима мито, али што јест јест и даје га.

За све оне за које је човек машина,
подразумева се њено подмазивање.

Тачно је да нас је песма одржала,
али не треба умањивати ни ефекте подмићивања.

Испод жита се најуспешније ради
у затвореним круговима.

Прослава Косовског боја: за неке велика свечаност,
а за неке велика тезга.

Кад је већ све трговина, требало би другима
наплаћивати право да говоре у наше име.

Неправда: међу промовисанима нема доктора
из крађологије и хохштаплерологије.

Нису наши људи ни за леве, ни за десне.
Они су углавном за лева рука, десни џеп.

Свачија ли је ова земља прђија! – рече један
и заграби обема шакама.

Ко каже да људима нешто недостаје
кад су већ одавно сити свега?!

Он је нудиста зато што је за њега нудизам
најкраћи пут до једнакости.

Социјализам напредује. Множе се бели црнци.

Ми нисмо цинични као Марија Антоанета
да гладном народу предлажемо колаче.
Ми предлажемо глогиње.

Ако дођете у ситуацију да стежете каиш
– купите хозентрегере.

Како за кога: за неке контејнер,
за неке извор живота!

Не сањамо! Прерачунавамо се.

Не пада тешко људима чињеница што је сунце
далеко, него што су летовалишта све даља и даља.

Кад му је већ таква судбина, више би волео
да је социјални случај у капитализму.

Слобода је и даље мисаона именица,
а ускоро би то могао да буде и хлеб.

Ко се обогатио, обогатио се, па сад онима
који немају остаје само да поткрадају лопове.

Једни немају три чисте, а други имају три за грош.

Ради – нема друга посла!

Неко касно пали, а неком је упалило
да не мора да ради до краја живота.

У потрошачком друштву
сваки бесплатни рад је чиста експлоатација.

У цену роба и услуга није урачунат порез
на будале.

Неко плаћа новцем, неко чеком, а неко животом.

Оптимиста сам – немам шта да изгубим.

Напред наши... нови богаташи!

Музе их не напуштају. Музу ли, музу!..

Неки имају све изузев себе.

Све пролази, само мафије остају!

Из своје се коже не може, зато се људи завлаче
другима под кожу.

Људи су увек на бранику... интереса!

Педер, како то звучи масовно!

Најзад се зна да човека треба тражити изван људи.

Човеков пад је толико велики
да се данас људи стиде
што их покварењаци оставише за собом.

Нема факултет, али је за ову средину – доктор!

Не посипа се више пепелом. Оседео је.

Продуктиван тип: кад се не буса у груди,
баца људима прашину у очи.

Чувајте се непријатеља! Док га упознајете,
може још и да вас придобије за себе.

Више се с њим не рукује. Има га у руци.

Не поседује колекцију својих трофеја.
Остављао их је у леђима људи.

Сасвим негативан тип! Једино је позитиван
на Васерману.

Краде сам, јер све друге сматра лоповима.

Милионер – како то звучи ординарно!

Није страшно што неки типови ничу
где их човек не сеје,
него што жању што нису посејали.

Ако се осећате оштећеним, дувајте у рогове
које су вам продали за свеће.

Сад кад се на моралном плану такорећи све сме,
бар се зна колико је било мање недолжности
и насиља кад се није све смело.

Савремене генерације имају право да сазнају и оно
што је ваљало у прошлости.

Подваљујемо потомцима:
споредне ствари проглашавамо за битно.

Млади више немају жељу да мењају свет.
Они сваки час мењају гардеробу и партнере.

Омладина нам се изгубила тек што се упутила
према кафићу.

По младима, највише Лапонаца има
у нашој земљи.

Кад је то било: одрасли праве паре,
а деца их троше?

Све док се васпитавање људи препушта стихији,
не може бити говора о историји човечанства.

Многе корисне ствари су изашле из употребе
пре времена. На пример, 25 по туру!

После неколико колена, обично се добије
лакат од генерације.

Умро је човек, живео малолетник!

Већина прави паре, а узгред се бави
и својим занимањем.

Невероватно: толико песника,
а никад прозаичније.

Уметност неће умрети кад сви почну да се њоме баве, али то ће бити крај историје уметности.

Уместо на њиву одавно сви путеви воде у бизнис.

Неки певају – док им други кроје капу.

С новокомпонованим песмама
настављено је наше духовно декомпоновање.

Некада су се балови одржавали једном годишње,
данас је свакодневица у знаку
– кад је бал, нек је бал!

Ако се овако продужи, ускоро ће цела планета
постати један огроман фудбалски стадион.

Када би се укрстили виноградарски калем и калем
кабловске жице, добио би се добар штос и лоша
инвестиција. Несрећа је у томе што данас људи
више воле добар штос него праву инвестицију.

Многи се труде да што више зараде
да би се после подвргли дијети и лечењу жучи.

Муке савременог човека нису ништа лакше од
Танталових. Савремени човек има све,
ради на томе да има још више, па све више и има.

Али свим тим не може да се користи
јер управо ради на томе да има још више.

Раније се за неког говорило да хоће
преко леба погачу. Данас тај хоће фабрику кекса.

Ко размишља, њему се пали сијалица,
а коме се пали сијалица,
тај фућка на водостај река.

Све је тако испроституисано
да сад и професионалне проститутке
морају на дошколовавање.

Имају жене право на протест,
размножиле су се мушке курве.

У овом веку период мастурбације се протегао
до позних година.

Велики је избор: сви се нешто гузе.

Сви протерани из брачних кревета
отишли су у политичаре.

Пушта и даље да га јашу
јер га још нико није задовољио.

Препотентни смо толико да нам нису довољни
земаљски партнери, па често поваљујемо и свеце.

Човек све више овладава стихијама,
али и сам све чешће делује попут стихије.

Некада је човек имао само свој проблем,
данас су сви проблеми света постали његови.

Човек производи отпатке.
Да ли је земља депонија свемира?

Ако свет овако настави,
неће бити још много наставака.

На младима свет катаклизме остаје!

Ускоро ће почети рачунање времена
према еколошким катастрофама.

Ради очувања постојећег фонда дрвећа требало би
да се зауставимо на усменим глупостима.

Треба чешће одлазити у цркве и купатила.
И на једном и на другом месту се постиже чистоћа.

Напред ка прецима: екологима и футуристима!

Данас човек може да стигне до било које тачке
на планети за неколико сати.
А може никад да не стигне до суседа.

Алергија је све распрострањенија болест.
Време је за узбуну: долази дан кад ће човек
бити алергичан на човека.

Све је већи прогрес у свету,
али је све теже уразумити човека.

У ово време човек је једина авет
која лебди над човечанством.

Овом свету више није потребан човек,
али ни човеку овакав свет.

Наша последња шанса би могла бити
– да постанемо људи.

Ако би се одстранио човек,
можда би свет и могао да се спасе.

Свет је огромна шатра испод које се увек налазе
малобројни играчи и многобројни посматрачи.

Не треба раскринкавати прошлост. Савременици
постају гори кад схвате да су људи увек били исти.

Увек се гради на рушевинама и зато димови
обавијају људску историју.

Читамо: стрељања у Ираку, Ирану, Уганди,
Кампуџији, на Блиском истоку... тероризам у
Италији, Шпанији...
Извините, у ком веку живимо?!

Људе више опчињавају мучитељи него спасиоци.
Ту се изгледа ништа не може изменити
– то је човеков крст.

Људске зрелости имају судбину зрелог воћа.
Опадну са гране и постану плен свиња.

Ако је опште лудило, ко то може да констатује?

У човеку је људско: зло, мржња, пакост,
свирепост... остало је нељудско,
и то је оно што у њему вреди.

Корист је већ и ако човек понекад
остави човека на миру.

Тек кад човека избаце из игре, њему се указује
могућност да отпочне прави живот.

На крају пораза могу се сумирати
резултати победе.

Мањи је грех не открити смисао света
него га намерно скривати.

Највише су урадили они који нису урадили
ништа зло.

Човек је загонетка, додуше,
та загонетка може понекад да буде и човек.

Копајмо што дубље у сопственим окнима!
Кад-тад ће нешто морати да засветли...

Од једне жене увек може потећи ново човечанство
и зато треба бити пажљив према свим женама.

Живети – значи оптерећивати друге,
а могло је да буде обрнуто.

Дрво живота не расте у шуми.

Човек ће дати целу вечност за један дан живота,
и то најбоље показује да нема смисла за релације.

Живот треба схватити као непрекидну припрему
за вечни живот.

Зашто се толико претерује са страхом од смрти?
Па, страшније је ући у живот него изаћи из њега.

Од смрти се такође треба учити за време живота.

Не бојте се смрти: мртви ће вас примити
без зависти!

За сваког се зна када је рођен,
али не и од када је мртав.

Не шетам више улицама.
Не волим да се мимоилазим с мртвацима.

Шекспир је рекао: „Живот је прича коју прича
идиот“. Па како онда помоћи људима
када се ради о идиотима?

Доста више о људима! Хоћу да живим.

АФОРИЗМИ О СРБИМА

Срби, који то беху?

Чудно: у земљи пасуља, Срби никад да се опасуље!

Врсте лудила: сумануте идеје, фобија, параноја,
шизофренија, српско лудило.

У оквиру Југославије српске стазе – метастазе.

Ако буде потребно, Срби ће опет осветлати образ
уз милионске жртве.

Срби ће се борити за Југославију до последњег
Србина, а после нека Југославија припадне
коме било.

Југославија је српска фикс-идеја.

Српско једноумље поделило је Србију на три дела,
а српски плурализам – српски народ.

Бива Србија ван себе и кад се не своди на ужу.

Тачно је да Срби никад нису били освајачи.
Спречавала су их међусобна трвења.

Србин је Србину – сумњиво лице!

Један Србин, мало. Два, много.
Три – рат свих против свих.

Срби, како то делује – дељиво!

Од Срба су прво отпали богумили,
затим потурице, па комунисти
и најзад Југословени.
Преостали Срби ће наставити да се деле.

Српска неслога не зна за фајронт.

Нисмо ми Срби против Срба.
Ми смо једни против других.

Кад Србин пропева,
у неким кућама се зачује лелек!

Кад сам упознао Србе, постало ми је јасно
да је Вук Бранковић жртвован.

Само Србин Србина саботира.

Треба још само мало причекати, јер је крилатица
„Само слога Србина спасава“
стара тек неколико векова.

Какав бих ја био Србин кад не бих противуречио?

Колико Срба, толико и мишљења,
па је најбоље да останем при своме.

Има три врсте Срба. Једни су Срби,
други су Југословени, а трећи не знају ко су.

Сви се Срби роде као Срби,
а неки током живота одумру.

Србин и кад упропашћује Србију, чини то у име
народа, па му се патриотизам не може негирати.

Ми смо Срби у стању да изгубимо државу
само да бисмо после за њу могли да се боримо.

Волим кад други нападају Србе,
онда Срби не ломе једни другима вратове.

Лако је искористити Србе.
Тешко им је то објаснити.

Једино код Срба пролазе и тројанске кобиле.

Овог су пута Срби краће спавали. Само 45 година.

Тек кад је Србима дошла вода до грла,
схватили су да се ради о утопији.

На крају крајева ако све омане,
инат увек може да буде српски адут.

Србиново „лако ћемо“ редовно плаћа
српски народ.

Срби и србују кампањски!

Нас Србе многи мрзе!
Требало би да се замислимо над њима.

Боже, спаси ме од Срба,
од непријатеља ћу се и сам чувати!

До скоро нисам имао с ким да србујем,
сад се не чујем од толике граје.

Проклетство: побегао бих од Срба на крај света
кад бих могао и Србију да поведем са собом!

Србин је често Србин
до веће функције и удобније фотеље.

Неке је Србе немогуће открити!
Пронађу рупе у закону и ту се завуку.

Наш човек је за ту опцију, али није за тај избор.

У Србији треба одвојити жито од фолираната.

Срби негују свој фолклор
и кад је у питању врзино коло.

Србин се пење Србину на главу
да би имао преглед ситуације
и свако друго објашњење је чиста инсинуација.

Срби су се определили за царство небеско,
а најјефтинија им је реч – Бог.

Не верујем да су Срби и Српкиње родили овакву
омладину. То мора да је дело стране диверзије.

Ма дајте му да буде вођа,
иначе ће прећи у непријатељски табор!

Да би Србин био јунак, треба да буде стани-пани!

Да би Србин признао Србину вредност,
мора претходно да се напије.

Раније су поједини Срби били издајници
из убеђења, данас су то по партијском задатку.

Мени је свеједно ко ће ми наместити игру:
прогресиван или назадан Србин.

Више није у питању ни небеска, ни земаљска,
већ олошка Србија.

Да сам последњих година био мање Србин,
како бих данас добро стајао
међу новокомпонованим Србима!

Откуд одједном толико Срба
кад су их до јуче сматрали за Хазаре?

Морали су Срби кад-тад да васкрсну,
јер се то само мртвима може да догоди.

Добро је што Србин тек у старости схвати
да се родио и живео у погрешном народу.

О српским врлинама другом приликом.
У цајтноту смо!

Сада, крајем 1995. хитам да суграђанима пожелим
срећну нову 1945. годину!

АФОРИЗМИ О ТИТУ

Тито није умро. Само је променио резиденцију.

Свако је био пион, па је Тито постао шампион.

Од Тита српски народ никад није имао
бољу дадиљу.
Спавао је све у шеснаест.

Није Тито претеривао. Срби су подбацили.

Наш'о (будале), па заш'о (у Србију).

До сада смо имали Тита.
Сад нам је потребан Титан.

Тито је имао њух, а народ није имао слух.

Ми смо Титови, а он је неко други!

Током болести Тито се смањивао, па је у тренутку
смрти достигао своју природну величину.

Тито много тога о себи не би знао
да га народ није толико волео.

Сад је то већ чињеница:
Таквог мајка више не рађа!

Код нас нема услова за војни удар.
Врховни командант је мртав.

Од Југославије је остала гомила пепела.
Није чудно кад је Јосип Броз жарио и палио!

Да је народ пожелео да Тита прогласи за цара,
и ту жељу би му Тито испунио.

Тито је био страстан ловац,
у првом реду на – двоношце.

Какав народ, такав и Тито!

Тито, како то звучи – сврстано!

Кад се ради о Титу, ту је свака реч сувишна!

Тито је био цењени грађанин света...
манипулација и деструкција.

О Титу се увек смело говорити,
али тек сада и негативно.

Истине ради, није Тито кочио људе.
Кочио их је страх.

Много смо тога могли да урадимо,
али нисмо знали шта ће рећи друг Тито.

Бравару Јосипу Брозу се није испунила једна
једина права жеља! Да умре као инг Бабић.

Овај, како да кажем... волим да цитирам Тита!

Тито је био велики, велики... дилипутанац.

Какав Казанова! Тито је завео цео народ.

Тито је био инспиративна личност:
Многи се нису задржали на једној вили.

За Титом је пошао цео народ... у пљачку!

Тита су прихватили шарлатани,
али то није на време уочено.

Живели смо у време великог Тита,
какав хендикеп!

Ко је могао знати, рецимо 1980. године,
да је међу титовцима толико антититоваца?

Тито је био и прошао, а ми смо прошли,
иако нисмо били.

О Титу је написано 900 књига, али она једна није.

Имао је и Тито разлога да буде незадовољан:
да се није везао за Југославију, могао је да буде
председник Сједињених Америчких Држава.

Једно закаснело питање: а ко је у ствари Тито?

АФОРИЗМИ О БОГУ

Постоје само две ствари. Прва је истина о Богу,
друга је прича о човеку. Све остало су преплети.

Ако друштво одбаци човека, чини му услугу.
Враћа Богу заблуделог сина.

Осим Богу, човек и нема коме да се врати.

Без Бога је и највећи геније сам.

Промена именице Бог: Бог, Бога, Богу, Бога,
о, Оче, с Оцем, о Оцу.

Бог није фикција: људи на њега јуришају вековима.

Бог све види, и то је оно што му не опраштају
његови противници.

С Богом је тако: и негирање Њега,
Његова је афирмација.

Бог је тврђава коју опседају лилипутанци.

Без вере сваки људски покрет
само декорише празнину.

У овом веку комунисти су најубедљивије
доказали постојање Бога.
Без Њега, грађевина им се срушила.

Богови се смењују на престолима,
само с Богом није такав случај.

Богови се понекад потуку између себе.
Бог нема с ким да ратује.

Црква увек стоји на једном месту,
што најбоље доказује да она нема освајачке намере.
Ко хоће, иде према њој.

У животу су често неплански добици
значајнији и већи него плански.
То говори да је све у Божјим рукама.

Бог увек иде за нама, и зато Га ми увек угледамо
кад се осврнемо за собом.

Зашто тражити Бога кад је Он свуда?

Све је у Божјој руци ... и човековом срцу.

Бог је пета страна света.

Погрешно се каже: Богу иза леђа!
Њему је све пред очима.

Кад Бог не би испуњавао сваки делић простора,
страх би га испунио.

Исус Христос је преобразио масу у човечанство,
а човечанство у свет Божјих људи.

У најбољем случају атеисти је човек друг,
а теисти – увек брат.

Човечанство стари, а Исус Христос и даље има
тридесет три године.

Нема никог старијег од Бога,
а Он је вечита младост свакога.

Бог, како то звучи – вечно!

Од свих сусрета највеличанственији је човеков
сусрет с Богом.

На крају сваког лутања Бог је најчешћа реч.

Кад кажемо Бог, сви мислимо на исто
и кад су нам религије различите.

Видели смо свет без Бога. Далеко му лепа кућа!

Бог се сам открио људима, све друго су људи
проналазили кроз векове.

У односу на Бога, земаљски градитељи су
или обични дилетанти или бедни плагијатори.

На једном зиду пише: Бог нема факултет.
Па, код кога би Он полагао испите?

Бог је човеков отац, па се човек најчешће понаша
као размажено или неваљало дете.

Ако нема Бога, има безакоња.

Вера је бесплатна, али људи воле све да плате.

Што смо безбожнији, све смо сујевернији.

Човек не треба да зазире од Бога, већ од себе.

Савремени човек би чешће ишао на богослужења
када би аутомобилом могао да уђе у цркву.

Не улазите у храм само кад осетите страх
од живота.

Не ваља ни кад се људи отимају о Бога!

Човек још једино Богу није досадио.

Најлакше је човеку који је пристао на свој крст.

Ако не постоји живот после смрти,
не разумем атеисту на гробу своје жене.

Не верујем у смрт. Из овог чудесног света
може се само у још чудеснији.

Живот се на почетку не познаје,
а на крају и не разуме – без Бога.

Људи се никад не могу толико удаљити од Бога
да Му се не би могли вратити.

МИСЛИ ВЕЛИКИХ СРПСКИХ
АНОНИМУСА

„Међу Србима има толико генијалних људи
да су гени свих доведени у питање.“

(Први српски анонимус)

„О Србима ћете имати најлепше мишљење
ако се с њима не упознате.“

(Други српски анонимус)

„Србин мора да се роди у Србији,
а треба да умре у иностранству.“

(Трећи српски анонимус)

„Постоје Срби, Срби и Срби.
Први се туку са другим, други с првим.
Трећи чекају исход да се одреде.“

(Четврти српски анонимус)

„Нека Срби кажу шта хоће,
Србин ће одмах бити против.“

(Пети српски анонимус)

„Код Срба нема екстремиста.
Они су сви екстремисти.“

(Шести српски анонимус)

„Србину све иде од руке кад ради против себе.
Кад не ради, неће га ништа!“

(Седми српски анонимус)

„Срби воле злато, и да постоји златна средина,
они би то већ знали.“

(Осми српски анонимус)

„Срби ће имати сутра – мало сутра
– јер их једино данас занима.“

(Девети српски анонимус)

„Са стазом трња Ђуре Јакшића
завршава се и најдужи и најбољи део
историје српског народа.“

(Десети српски анонимус)

Место за дописивање нових мисли великих
српских анонимуса

Садржај

Предговор	7
Пре свега	9
Политички, еколошки и остали афоризми	11
Афоризми о Србима	143
Афоризми о Титу	157
Афоризми о Богу	167
Мисли великих српских анонимуса	179
Место за дописивање нових мисли великих српских анонимуса	185

Миодраг – Мија Јакшић
У ОБЛАЦИМА СУ САМО ГРОВОВИ

1. издање

<i>Избор афоризама</i>	Милена Мићуновић
<i>Главни уредник</i>	Ђорђе Оташевић
<i>Корице</i>	Милан Бештић
<i>Коректура</i>	Дејана Јовановић
<i>Издавач</i>	„Алма“, Београд
<i>Штампа</i>	„Скрипта интернационал“, Београд
<i>Тираж</i>	100
<i>ISBN</i>	978-86-7974-357-2

www.alma.rs
www.alma.co.rs
almabg@orion.rs
alma.izdavackakuca@yahoo.com

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41–84

ЈАКШИЋ, Миодраг – Мија

У облацима су само громови / Миодраг – Мија Јакшић. – Београд : Алма, (Београд : Скрипта интернационал). – 1. изд. – 187 стр. ; 20 цм. – (Библиотека Хумор и сатира / [Алма, Београд] ; књ. 121)

Тираж: 100.

ISBN 978-86-7974-357-2

COBISS.SR-ID 209550860